

den lå i min bemærkning. Jeg håber, det er et tilfredsstillende svar. Vi skal jo heller ikke være fir-kantede.

Derfor møder vi frem, ligesom jeg også hører på de andre ordførere i flertallet, med, at vi skal finde en sådan løsning, som sikrer dyrevelfærden også ud fra princippet om nærmeste slagteri, men på en sådan måde, at hvis der er en kontrakt om en leverance, og det er inden for en afstand, som er dyrevelfærdsmæssigt forsvarlig, så lad os kigge på, om ikke vi kan få indpasset det i en ordning, som alle kan være tilfredse med. Det var det, der mere detaljeret lå i min bemærkning.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

24) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 95:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af reglerne om udrykningskørsel.

Af Kristian Thulesen Dahl (DF) m.fl.
(Fremsat 11./4 2002).

Forslaget sattes til forhandling.

Kl. 20.00

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Lad mig straks sige, at man ved første øjekast bestemt kan have sympati for beslutningsforslaget. Der er næppe nogen i denne her forsamling, der er uenig i, at brandfolk skal komme frem til en brand så hurtigt som muligt, og jeg kan som de fleste andre også tilslutte mig, at den indsats, der ydes af frivillige brandfolk landet over, er

både påskønnelsesværdig og af meget stor samfundsmæssig betydning.

Derfor kan det et stykke hen ad vejen også være tilløkkende at erklære sig enig med forslagsstillerne, når de i bemærkningerne til beslutningsforslaget anfører:

»Det virker helt grotesk på forslagsstillerne, at frivillige brandfolk kan blive dømt for at overskride fartbegrænsningerne undervejs til en helt nødvendig brandudrykning.«

Men problemstillingen er desværre ikke så enkel endda. En række forskellige forhold gør, at regeringen ikke kan tilslutte sig beslutningsforslaget.

Efter udrykningsbekendtgørelsen må et køretøj som altovervejende hovedregel kun føres efter reglerne om udrykningskørsel, når motorkøretøjet er registreret som udrykningskøretøj. Samtidig følger det af bekendtgørelsen, at et sådant køretøj skal godkendes til udrykningskørsel af Statens Bilinspektion, ligesom der stilles skærpede krav til syn af disse køretøjer.

Disse regler er efter min opfattelse ganske fornuftige. Udrykningskøretøjer bliver ofte ført under sådanne forhold, at der helt naturligt må stilles skærpede krav til køretøjets stand og vedligeholdelse.

Når det er sagt, kan man sætte spørgsmålstegn ved, om alle frivillige brandfolk er i besiddelse af biler, der er i en sådan stand, at de kan eller vil kunne godkendes til udrykningskørsel. Samtidig tror jeg faktisk ikke, at de skærpede synskrav, som indebærer, at køretøjet skal synes hvert år, vil vække udelt begejstring hos frivillige brandfolk.

Efter udrykningsbekendtgørelsen skal motor-køretøjer, der er godkendt til udrykningskørsel, være udstyret med blå udrykningslygter og udrykningshorn.

Selv om jeg er enig med forslagsstillerne i, at frivillige brandfolk generelt er samfundsbevidste mennesker, kommer vi ikke uden om, at udrykningsvogne og -lygter installeret i private personbiler rummer en ikke ubetydelig misbrugsrisiko. Selv om vi forudsætter, at de frivillige brandfolk ikke vil anvende udrykningssignalerne unødigt, vil vi være nødt til at tage stilling til nødvendigheden af at indføre begrænsninger på udlån af disse køretøjer til familie, venner og bekendte, der måske ikke besidder helt den samme forståelse for alvoren bag brug af udrykningssignaler.

Samtidig må vi lægge vægt på, at den generelle respekt for udrykningskøretøjer bibeholdes

ved bl.a. at begrænse antallet af udrykningskøretøjer mest muligt.

Disse forhold taler efter regeringens opfattelse klart imod at give tilladelse til at anvende private personbiler til udrykningskørsel.

I bemærkningerne til forslaget henvises til et tidligere spørgsmål fra en af forslagsstillerne om at introducere et særligt identifikationsmærke til frivillige brandfolks biler, som skal bruges ved udrykning til brand. Jeg vil i den forbindelse gerne understrege, at anvendelsen af de eksisterende udrykningssignaler under udrykningskørsel er af helt afgørende betydning for færdselssikkerheden.

Det er åbenbart, at trafikanter i videst muligt omfang skal gøres opmærksom på, at der er et udrykningskøretøj på vej, dels for at sikre, at trafikanter kan tage de nødvendige hensyn til udrykningskøretøjets muligheder for at komme hurtigt frem, dels i lige så høj grad af hensyn til trafikanter, herunder cyklister og fodgængere, så de i god tid advares om, at her kommer et hurtigtgående køretøj. Et særligt identifikationsmærke vil selvsagt ikke kunne varetage de hensyn.

Som jeg indledte med at sige, kan man ved første øjekast have sympati for beslutningsforslaget, men det er dog værd at holde sig for øje, at frivillige brandfolk allerede i dag skal kunne nå at komme fra bopælen eller arbejdsstedet til stationen og rykke ud derfra inden for 5 minutter.

Det fremgår således af en bekendtgørelse om det kommunale redningsberedskab, at førstedyrkningen fra beredskabsstationer med et udrykningsområde på indtil 100.000 indbyggere skal afgå inden for 5 minutter efter alarmeringscentralens afgivelse af alarmeringen. Tilladelse til udrykningskørsel på strækningen fra bopælen eller arbejdsstedet til brandstationen kan derfor alene forventes at indebære en meget begrænset tidsbesparelse, idet transporten til stationen allerede efter de gældende regler skal kunne tilbagelægges på under 5 minutter.

Dertil skal som nævnt lægges, at meget væsentlige hensyn taler entydigt mod at ændre eller præcisere reglerne i udrykningsbekendtgørelsen, så frivillige brandfolk bliver omfattet af reglerne.

Så alt i alt vil jeg sige, at vi har stor sympati for beslutningsforslaget. Vi kan godt se, at det kan virke mærkeligt, at der skal være den slags begrænsninger for de frivillige brandfolk, men hensynet til færdselssikkerheden og hensynet til

udrykningsbekendtgørelsen osv. taler altså for, at vi ikke ændrer de nuværende regler. Vi kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget. Men vi har som sagt megen sympati for de intentioner, der ligger bag.

Kl. 20.05

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det hr. Karsten Nonbo som ordfører.

Karsten Nonbo (V):

Venstre kan tilslutte sig forslagsstillernes lovprisning af den frivillige brandmandsindsats. Det skal der ikke herske nogen tvivl om. Men Venstre kan altså ikke tilslutte sig beslutningsforslaget.

Ambulancefolk, politifolk og faste brandmænd må ikke køre udrykningskørsel, medmindre de har været på et kursus og er godkendt til den her kørsel. Denne kørsel må i påkommende tilfælde kun foregå i godkendte køretøjer, som er undergivet et skærpet tilsyn.

Rent faktisk er det sådan, at der stilles særlig skærpede krav til føreren, som kører den her udrykningskørsel. Det påhviler ham rent faktisk at udvise ekstra agtpågivenhed, og han kan idømmes betingede og også ubetingede frakendelser af sit kørekort, således at det rammer ham på hans erhverv, hvis det går galt. Og han kan idømmes bøder.

Derfor skulle man måske vende problemet om og sige, at der vel i og for sig ligger en beskyttelse af de frivillige brandmænd. Ingen kan forvente og forlange, at de overtræder reglerne på vej til stationen i forbindelse med en brand.

Og så kan man spørge sig selv: Er det nødvendigt? Som ministeren jo rigtigt udtrykte, skal frivillige brandfolk være på stationen klar til udrykning inden for 5 minutter, altså 300 sekunder, og så skal der en meget, meget væsentlig hastighedsforøgelse til for overhovedet at rykke ved tiden på de korte afstande, der er tale om. Så det er rent faktisk også en slags beskyttelse.

Nu er det sådan, at brandfolk faktisk efter den almindelige nødretsregel vedrørende udrykningskørsel kan køre udrykning med hvid dug. Nu har jeg ikke studeret de frivillige brandfolks varslingssystem, men man kunne jo forestille sig et system, hvor der ved hotelbrande og lign. var en særlig varsling, der gjorde, at nu, venner, er det her så alvorligt, så I kører med hvid dug.

Men de tilfælde har vi jo ikke haft. Der er ikke nogen stationsleder, der har påpeget det som

værende et stort problem. Når det ikke er tilfældet, skyldes det måske, at der ikke er det her påståede behov. Så afstanden til stationen, hvor de skal være fremme, gør, at jeg er bange for, at det her kan ende frygtelig galt. Jeg ser hellere, at vi diskuterer, at der nok er nogle, der har fået nogle bøder, som ikke alle ville have givet dem. Men det rent forfærdelige ville jo være, hvis man pligtro kørte med alt for høj hastighed, således at det, vi diskuterede, var mange færdselsdrab forårsaget af misforstået loyalitet over for sin arbejdsplads.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):
Så er det hr. Erling Christensen som ordfører.

Erling Christensen (S):

Sjældent har jeg hørt sådan en gang udenoms-snak, som jeg har fået fra ministeren og fra Venstres ordfører i den sag her. Det må jeg nok sige. Prøvselvrigt arbejde af frivillige brandmænd, siger justitsministeren. Og så siger justitsministeren længere nede: Der er misbrugsrisiko. De folk, man priser, og som Venstres ordfører også tilslutter sig, siger man kan misbruge det. Der er misbrugsrisiko, hvis man nu giver disse frivillige brandmænd mulighed for at køre med udrykning. Det hænger ikke sammen.

Der er sympati for forslaget, siger ministeren. Men det, det handler om for ministeren, er at begrænse antallet af udrykningskøretøjer. Og Venstres ordfører siger, at man vil beskytte de frivillige brandfolk.

Det er nu ikke det, vi havde fremme i pressen, som det handlede om. Der er ingenting i reglerne, bortset fra justitsministeren og Færdselsstyrelsen, der forhindrer, at de frivillige brandmænds køretøjer bliver godkendt og indregistreret som udrykningskøretøjer.

De kunne jo gøre det på samme måde som brandinspektørernes og vicebrandinspektørernes køretøjer er godkendt og indregistreret til udrykningskørsel, hvis det er det, man vil. Det er jo flot, at der er 5 minutters responstid, og derfor skal man bo inden for kort afstand, men det er altså åbenbart ikke tilfældet. Men det, man sikkert er bekendt med, er jo, at de bor længere ude. De skal køre stærkere for at komme ind til brandstationen, for man skal have billig arbejdskraft. Det er frivillige brandmænd i stedet for fastansatte brandfolk.

Kl. 20.10

Det er problemet. Hvis Beredskabskommissionen og kommunen vil betale, hvad det koster

at få disse køretøjer godkendt og indregistreret, så kan det gøres på Statens Bilinspektion. Måske skal der ekstra køreundervisning til, men jeg har nu ikke hørt om, at brandinspektørerne er blevet opfordret til at lave ekstra øvelseskørsel og sådan nogle ting. Men nu har jeg selvfølgelig det handicap, at jeg har været formand for en brandkommission i 10 år og også har diskuteret forhold omkring udrykningskørsel med brandinspektører og vicebrandinspektører, og politimesteren sidder i Beredskabskommissionen, og det gør han stadig væk. Så hvis der er behov derfor, godkender man de køretøjer, og så betaler man de omkostninger, der er.

I Socialdemokratiet mener vi noget med det, vi siger, nemlig at de frivillige brandmænd laver et påskønnelsesværdigt arbejde. Vi skal bare give dem muligheder for at gøre det, og det vil vi gerne støtte.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Debatter kan jo være nogle underlige størrelser. Nu hører vi hr. Erling Christensen tale for højere hastighed, bare fremad.

Det, jeg sådan set ville spørge om, er: Hvad med de tilfælde, hvor den enkelte frivillige brandmands køretøj ikke kan godkendes? Skal han så afskediges som frivillig brandmand, fordi hans køretøj, der skal stilles skarpede krav til, ikke kan godkendes? Er han så færdig med at være ansat som frivillig brandmand?

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Bibelen kan udlægges på mange måder, også det, der bliver sagt herfra. Jeg har ikke talt om at køre med højere hastighed. Jeg har talt om at køre under betryggende forhold, også for medtrafikanterne, således at medtrafikanterne kan se, om der er tale om udrykningskørsel, eller om der er tale om almindelig kørsel. Det er ikke et spørgsmål om særlige hotelbrande, som Venstres ordfører var inde på, hvor man skal have en liste over, hvornår man skal køre med en hvid klud i vinduet, hvorefter medtrafikanterne i øvrigt skal finde ud af, hvad det betyder.

Vi ønsker ikke, at de skal køre på må og få. Og med hensyn til bilerne har jeg klart svaret, at det er et økonomisk problem for arbejdsgiveren, der vil have en frivillig brandmand ansat. De omkostninger ligger hos arbejdsgiveren. Det er da klart. Hvem skulle ellers betale dem?

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det hr. Helge Adam Møller som ordfører.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg kan såmænd heller ikke indledningsvis lade være med at undre mig lidt over det, som Socialdemokratiets ordfører lige sagde.

Når jeg tænker tilbage på debatten for et par timer siden, så fandt Socialdemokratiet, at det var stærkt foruroligende, og det var uhyggeligt, og det var væmmeligt, og det påførte flere drab og kvæstelser i trafikken, hvis man bare overvejede at hæve hastigheden til 120 km/t. eller 130 km/t. på store sekssporede motorveje, hvor der ikke er nogen børn, ikke er nogen cyklister, ikke er nogen sideveje, ikke er nogen modkørende trafik.

Op nu går man altså ind for, at frivillige brandmænd uden nogen særlig uddannelse i deres private biler kan få lov til at køre igennem villakvarterer med 110 km/t. eller 120 km/t., hvis de bare lige får køretøjet registreret som udrykningskøretøj. Ekstra uddannelse var såmænd heller ikke nødvendig, forstod jeg på hr. Erling Christensen.

Det synspunkt kan man have, fint nok, men hvordan harmonerer det så med, at man ikke må køre 120 km/t. eller 130 km/t. på en sekssporet motorvej? Jeg forstår det ikke. Jeg lod min ordførertale ligge nede på min plads, for efter at hørt det, justitsministeren sagde, og det, hr. Karsten Nonbo fra Venstre sagde, kan jeg ikke gøre det bedre. Jeg er helt enig, og jeg afviser forslaget.

Kl. 20.15

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Igen må jeg sige, at det ordvalg, som hr. Helge Adam Møller forsøgte at ville citere mig for fra en tidligere debat her i dag, ikke er de ord, jeg brugte, og det kan hr. Helge Adam Møller bekendtgøre sig med ved at læse i Folketingstidende. Det, jeg snakker om, er færdselssikkerhedsmæssige forhold.

Hvis hr. Helge Adam Møller mener, at de frivillige brandmænd ikke kan køre udrykningskørsel, må de jo uddannes til det. Hvis man vil have – og prise – disse frivillige brandmænd for deres arbejdsindsats, så må man da også give dem arbejdsbetingelser, som gør det muligt, at de kan udføre deres arbejde. Ellers er det jo noget vås, man siger her fra Folketingets talerstol. Vil man de frivillige brandmænd og deres ind-

sats, så må man bekoste og betale det, der skal til for at have dem. Ellers må man have organiseret sit brandvæsen på en anden måde.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Først lige med hensyn til hastigheden på motorvejene: For 3 timer siden sagde hr. Erling Christensen, at det var uforsvarligt at hæve hastigheden på de danske motorveje, også på de sekssporede motorveje, så meget som en eneste kilometer ud over 110 km/t. Det var altså det, hr. Erling Christensen sagde. Jeg ved godt, at når man bliver ældre, er det svært at huske.

Så med hensyn til det andet: Ja, man kan jo have det synspunkt, at brandmænd skal ombygge deres private biler med blå blink osv., skal have ekstra kursus, skal til syn en gang om året med deres private køretøjer. Men hvis man har det synspunkt – og det kan jeg så acceptere – hvorfor fremsatte man så ikke forslag om det i de 8 år, man havde muligheden for det, på det her område, hvis det er synspunktet i Socialdemokratiet? Man har jo selv haft justitsministerposten; det kunne man bare have foreslået.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Det her er ikke et spørgsmål om hastighed på motorveje. Det er et spørgsmål om at køre forsvarligt, når man bliver kaldt ud til brand. Det her var meget populært, og alle havde deres mening, da det var i pressen, og da disse tre frivillige brandmænd fra Otterup stod frem i pressen.

Jeg har ikke hørt justitsministeren, Venstres ordfører eller den konservative ordfører forholde sig til det, der er optrykt her i forslaget, nemlig bekendtgørelse om udrykningskørsel. Der er intet – intet – i den bekendtgørelse, som forhindrer, at disse privatbiler bliver godkendt og registreret til udrykningskørsel.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det hr. Ole M. Nielsen som ordfører.

Ole M. Nielsen (KRF):

Ja, rimelig små sager kan være meget indviklede. Jeg synes faktisk, det er et godt forslag. Jeg har meget sympati for det og var egentlig indstillet på at støtte det, da jeg gik i salen, men jeg forstår godt justitsministerens indvendinger og problemerne i det.

Jeg synes faktisk, det er en rimelig fin vinkel, hr. Erling Christensen kom med på sagen: Hvis

det er så enkelt, jamen hvorfor så ikke på den måde?

Ellers havde jeg faktisk et andet forslag. Det var at give ministeren en bemyndigelse til at benåde folk, der skulle falde i en fartfælde, når de undtagelsesvis laver den slags kørsel i den gode sags tjeneste. Det ville man kunne bedømme. Der bliver i virkeligheden ikke så skrækkelig mange af dem, så det var måske den allernemteste måde at gøre tingene på.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jamen det var jo en befriende ærlig tale fra Kristeligt Folkepartis ordfører.

Med hensyn til det sidste, at give ministeren mulighed for at benåde, er det jo selvfølgelig en charmerende tankegang, men i virkeligheden er der jo den mulighed, som den lokale politimester har ikke alene i de her tilfælde med frivillige brandmænd, men også i andre særlige tilfælde, hvis nogen får en bøde, hvad enten det er en fast betjent, der står ude i vejsiden, eller det er en såkaldt fotoovervågningsmaskine: Hvis vedkommende klager over den og politimesteren synes, der er belæg for det, kan politimesteren se bort fra bøden.

Og jeg må da indrømme – som en helt privat og personlig mening og uden at være valgt på Fyn – at så synes jeg i hvert fald, han skulle have set bort fra de to, der kørte henholdsvis 60 og 62 km/t., og så eventuelt have nøjedes med at beskæftige sig med ham, der kørte 60 pct. hurtigere, end han måtte.

Kl. 20.20

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jamen så har vi jo løst problemet, så er det kun et spørgsmål om, at ministeren skriver en ny vejledning til politimestrene om, hvordan de skal forholde sig i den sag her.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Per Dalgaard.

Per Dalgaard (DF):

Jeg vil da foreløbig sige tak for de venlige indlæg og indlæg af anden art end lige venlige over for forslaget. Jeg forstår udmærket synspunkterne omkring køretøjer, som måske skal indrettes til noget specielt, men jeg er sikker på, at sådan noget kan løses.

Vi har fremsat dette beslutningsforslag med baggrund i det dilemma, som fritidsbrandmænd befinder sig i, når de kaldes ud til brand og skal køre fra deres job eller deres hjem hen til en brandstation og samtidig ikke må køre mere end 50 km/t. i bymæssig bebyggelse.

Det er klart et dilemma og medfører ofte, at disse brandmænd kører lidt hurtigere, end de i dag må, for at nå frem til stationen til tiden. Så overtræder de jo færdselsloven, og det bryder de sig helt sikkert ikke om.

En brandindsats er netop en af de typer redningsindsatser, hvor en hurtig indsats ofte er afgørende for, at der kan reddes menneskeliv eller store værdier i boliger eller i erhvervsbyggerier. Derfor er det ganske uforståeligt for Dansk Folkeparti, at de tre frivillige brandmænd i den aktuelle sag blev dømt; det handler så sikkert nok om lidt konduite hos de pågældende myndigheder på det pågældende sted.

At være frivillig brandmand er ikke noget, personerne indgår i for at tjene penge. De ydeler, de får for det arbejde, er ganske små, og når vores skatteminister har været omkring udbetalingerne, er der faktisk ikke ret meget tilbage.

Jeg er sikker på, at de folk gør det for at udføre en form for samfundsborgerpligt, som heldigvis endnu er udtalt i den danske befolkning. Men Dansk Folkeparti synes, at der lægges nogle urimelige hindringer i vejen, når man kan komme ud for at få en færdselsbøde for at køre så lidt for hurtigt, som det har været tilfældet i den aktuelle sag. Jeg kan heller ikke tro, at det helt har været hensigten fra ministerens side eller fra regeringens side.

Dansk Folkeparti foreslår i dette beslutningsforslag, at det accepteres, at de frivillige brandmænd på vej hen til stationen på forsvarlig vis kører måske en smule hurtigere, end det er tilladt. Om så bilerne skal udstyres med en eller anden form for hvid dug eller en anden markering på bilen, som man ofte har set i f.eks. amerikanske film, hvor man sætter en lygte på taget, vil vi lade være op til ministerens embedsmænd at afgøre, om det kunne være en model, der kunne løse problemet.

Men vi må se, hvad der videre kan ske i forbindelse med det fremsatte beslutningsforslag. Jeg vil i hvert fald sige tak for den sympati, det har vakt nogle steder.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

25) Første behandling af lovforslag nr. L 203:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

Af integrationsministeren (Bertel Haarder).
(Fremsat 24/4 2002).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jeg skal på vegne af Enhedslisten, SF, Det Radikale Venstre, Kristeligt Folkeparti og mit eget parti, Socialdemokratiet, sige, at vi støtter det fremsatte lovforslag.

Det er det tredje og sidste lovforslag i denne række, efter at aftalen – det såkaldte kontor-cirkulære, naturalisationscirkulæret – ophører, og vi vil selvfølgelig spændt vente og se på en fremtidig aftale og en invitation til, hvordan det arbejde kan gøres fremover.

Vi støtter det fremsatte forslag. Det er i den ånd og med det politiske indhold, kunne man sige, som vi i Socialdemokratiet har stået for, både i vores integrationsarbejde og i forhold til opnåelse af dansk indfødsret.

Kl. 20.25

Så vi vil se frem til, at der vil komme en invitation til forhandlinger omkring disse ting i den kommende tid, og se, hvordan der kan laves en fornuftig procedure vedrørende de kommende lovforslag om indfødsret.

Søren Krarup (DF):

Ja, jeg havde egentlig tænkt mig at begynde med et latinsk citat, men jeg er blevet klar over, at det er for farligt, især fordi det kræves, at det bliver oversat.

Så det vil jeg undlade og i stedet sige, at dette jo er det tredje lovforslag om indfødsret i dette forår. 3.043 fremmede børn og voksne bliver

danske statsborgere med ét pennestrøg eller ved et tryk på stemmeknappen i Folketinget, selv om grundloven som bekendt pålægger Folketinget at undersøge ansøgers tilknytning til Danmark nøje, idet indfødsret meddeles ved lov.

Forleden hørte jeg fortalt om en dansk kvinde, der i 35 år har været gift med en amerikaner og bosat i USA. Efter 30 års ophold i USA ønskede hun at blive amerikansk statsborger, men måtte først igennem en langvarig og omfattende procedure. Først og fremmest måtte hun følge et længere obligatorisk kursus i amerikansk kultur og litteratur og historie, og hun måtte afslutte kurset med en prøve, hvortil der krævedes en acceptabel karakter.

Hun kendte det hele i forvejen, hun var akademiker og havde i en menneskealder færdedes i akademiske kredse i det amerikanske samfund. Hun talte naturligvis amerikansk som en indfødt, men trods alt dette krævede USA, at denne ansøger om amerikansk statsborgerskab skulle kvalificere sig grundigt til statsborgerskabet, og da hun havde opnået det, fik hun overrakt det ved en højtidelig ceremoni foran guvernørens bolig.

Sådan foregår det i USA, et indvandrerland, der i lange perioder har ønsket at få fremmede til landet. Så omhyggeligt og detaljeret kræver man de betingelser opfyldt, der skal kvalificere fremmede til at blive amerikanske statsborgere – i et indvandrerland, hvor befolkningen derfor i forvejen er et konglomerat af alle folkeslag, kulturer og religioner.

Hvor helt anderledes må man så ikke forvente, at en gammel nation som den danske, beboet af et folk med samme kultur, sprog og religion, vil værne om sit hjem og stille strenge betingelser til dem, der vil blive børn af hjemmet?

Ja, godmorgen! Sandheden er jo, at vi i denne gamle nation, som virkelig har et historisk, sprogligt, folkeligt fællesskab at forsvare, er helt, helt anderledes ligeglade med, hvem vi lukker ind i hjemmet og giver indfødsret.

Jeg må tilstå, at jeg finder forskellen på USA og Danmark tankevækkende. I USA: strenghed, omhu, høje kvalifikationskrav, men i Danmark: sløsethed, overfladiskhed og ligegyldighed.

Hr. Jesper Langballe og jeg var for nylig på en københavnsk politistation for at undersøge, hvorledes det i praksis går for sig, når fremmede ansøger om dansk indfødsret ved naturalisation. De pågældende politifolk var omhyggelige og korrekte, de udførte deres arbejde på bedst mulig måde, men forholdet er, at fremgangsmåden